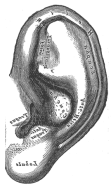

Besúgó 28 – Gyöker, kikötő, lomb

Egyszer Bácska, egyszer Bánság. Ez amolyan hagyomány. Kötelező elem a hullámszásban, a szüntelen keletkezésben, miközben hál' istennek fékezhetetlenül a gyökereinkben élünk. Apró, gyöngyöző gumói vagyunk az idej tavaszának is.

Egyszer Bácska, egyszer Bánság. *Kétezer-tíz – Szilágyi, kétezer-tizenegy Péterréve.* Elmondom, mielőtt rákérdeznél! A Tiszát egyszer jó régen leszabályozták, így lett Péterréve „Bácskáié”. És az igazságos mindenség igazán úgy nyilatkozna meg végtelenségében (e helyen, ebben a pillanatban is a hullámszás), ha középben, a folyón utazó, de ideiglenesen kikötött vízi színpadon zajlana a Találkozó... Vagy ha leírt leltári „állományként” a tulajdonukba származott volna át egy kiöregedett **Artemovszk-38** típusú hajó (szép volna, hisz nevében ott rejtezik a művészet, az *art*), és elindulhatnánk egészen le, Titelig, majd a csatornán, majd a Dunán, és ahol kell, óriásdaruk emelnének át és át egy-egy szárazföldi létkikötőbe, és utazás közben döntenénk el, ki hol, melyik helyszínen játszana... (Mellékhatásként a hajó fedélzetén meg komoly képzés-tréning zajlana...)

Látva Titeket Találkozóról Találkozóra, egyre fokozottabban merül fel bennünk a kérdés, kik vagytok Ti. És Ti erre azt mondjátok: *Mi Mi vagyunk, Mi vagyunk mi!* És mi erre megszeppenve, -illetődvé a tényleg leg-egyszerűbben és legigazabban megfogalmazott válaszotokon, olyat találunk mondani, hogy: *De jó, hogy ti Ti vagytok, és hogy Ti vagytok ti!*

Igazán jó és annyira fontos, hogy e szüntelen keletkezésben ennyifelől érkeztek, és kikötőt véltek felfedezni, vonzó földet, élhető, belakható terepet láttok benne, az otthon érzése jár át, akárha hazaértetek volna, úgy léptek partra: gyarmatosítani mondjuk a Garay Béla-díjat...

Szóval a Karinthy Frigyes Színházi Kör tagjai, egész Péterréve lakossága, a vémemesz, a vémemi és sok mindenki más nevében szeretnénk elmondani, hogy őszinte lelkesedéssel megadjuk magunkat, Tiétek a színpad (az étkezési jegyeket is kérjétek el!), a part, a folyó, nézzétek meg a felújított piacteret, lessetek utánunk, belénk, nézzetek Velünk szembe – mi mindvégig azt fogjuk tenni –, mert igazán jó és annyira fontos, hogy annyi *otthonból* (majd 400) megindulva, 10 napon keresztül egymást látva egymással és egymás közt lehetünk idehaza!

Kedves barátaink, barátaim!

„A színház mindenekelőtt az élet. Ez az elengedhetetlen kiindulási pont...” (Peter Brook)

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozójának legyen ez a mottója! A helyi Karinthy Frigyes Színjátszó Kör társulata immár 10. alkalommal vesz részt e találkozón, s így nem is álmodhatott volna csodálatosabb jubileumi ajándékot, mint hogy társszervezője lehet e pompás rendezvénynek.

A függöny hamarosan felgördül, a színpad tíz napon át kitátja száját, és a kulisszák tetszhalott világa lélegezni, élni kezd.

Bízunk benne, hogy ez a tíz élménydús nap kikökkenti a színházkedvelő embereket a szürke, sivár hétköznapok egyhangúságából. E – számunkra – világot jelentő deszkán 17 társulat küzd elseje és tizedike között a felemelő sikerért, vagy talán nem is annyira a sikerért, hanem a színész legnagyobb jutalmáért, a tapsért. Minden színész hisz a felderülő igazságban, hisz a nevetés gyógyító erejében, az illúzió, a káprázat és a csoda híve.

Ismerve a péterrévei közönséget tudom, hogy minden egyes társulat győztesként, felejthetetlen emlékekkel távozik e színpadról, s örömmel gondol vissza ránk, péterréveikre.

Minden igyekezetünkkel ezen leszünk.

Jól tudjuk, hogy a színész művészetének középpontja az ember, hogy általa a mesét, a kalandot, a fantázia világát vigye a nézők elé. Ismerős szavak zenéje, bűbájos világ, a színpad bizalmas melege, a rejtelmes kaland, a színpadi cselekményekbe vetett hit kelti életre a festett kulisszák sejtelmes világát és az író által megrajzolt emberi jellemet.

A 17 előadás megtekintése kitűnő alkalom a nagy teret hódító, s már-már fojtogató közöny elhárítására. Móricz Zsigmond szavai ma is időszerűek. 1935-ben így írt erről: „A színház él. Él, de nyújtania kell valamit, ami fellette van a hétköznapoknak. A színház minden pillanatban újra tud születni, mikor csúcsteljesítményt tud produkálni. Csak a szegénység, a tudatlanság, hozzá nem értés és közöny öli meg a színházat.”

Péterrévén erről szó sem lehet, hiszen itt „él” a színház, s minden előadás alatt delejes kapcsolat teremődik színpad és néző között. A 16 vajdasági település 17 előadásának műfaji sokrétősége lehetőséget nyújt a feltöltődésre, a művészet sokszínűségének befogadására, de elsősorban egymás elfogadására, a barátkozásra.

Szervezőként szívünk vágya, hogy mind az amatőr színészek, mind a közönség jól érezze magát, s kellemes élményekkel gazdagodjanak. „Az embernek, mert célja nagy, / kell egy másik ember, csak szépen összefogva hat. / Sok víz hajtja a malmokat, / sok cseppből áll a tenger.” (Schiller) Alkossunk hát tengert e tíz nap alatt, s a hullámok vigyék rajta tovább a művészet hajóját!

A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör és a magam nevében a színészeknek sok sikert, a közönségnek pedig felhőtlen szórakozást kívánok!

**Bosnyák Mária,
a Karinthy Frigyes
Színjátszó Kör
vezetője**

A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör

Ki gondolná, hogy még csak tíz éve. Hiszen annyi előadás van már a csoport mögött, fellépések tömkelege és számos nehézség, amelyről nem is tudhat a felhőtlenül szórakozó néző/szemlélő. Mert Őket, mármint a karinthysokat leginkább csak mosolyogni látjuk, nevetni halljuk. Egy erőteljes csoport, akik mindig berobbannak a Találkozóra. Most itt az idő, hogy azon a bizonyos hajón, amelyre Sutus Áron a vezércikkében Bosnyák Mária pedig a köszöntőjében utalt – anélkül, hogy olvasták volna egymást – berobbantsák a Találkozó motorját, és Mari irányításában, a csoporttal a fedélzeten nekivágjanak a tizenhatodiknak.

2009-ben a *Hét Napban* jelent meg Búcsú OTTÓ összefoglaló interjúja a csoportról *A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör tíz éve* címmel. A cikk olyannyira részletes és tökéletesen körüljárja, feltárja mindazt, ami a csoporttal történt, hogy nem éreztük szükségét egy frissebb, újabb összefoglalónak.

Tehát a következőkben Búcsú Ottó a *Hét Napban* 2009. augusztus 12-én megjelent interjúját közöljük, amelyből csak néhány sort hagytunk el:

Péterrévén nagy hagyománya van a műkedvelő színjátszásnak. E tevékenység azonban nem mindig egyforma intenzitású. Nagyban függ attól, hogy van-e olyan egyéniség, aki összefogja, és eredményesen irányítani is tudja a munkát. A múlt század közepén több éven át jól működött a péterrévei Amatőr Színház. Akkor SZIRÁK JÓZSEF volt a fő mozgatója, a mindenese. Rendezőként számos darabot állított színre, s nemcsak a faluban és környékén, hanem még külföldön is sikert arattak velük. Aztán, amikor Szirák József abbahagyta e tevékenységét, a színjátszás alábbhagyott, majd az Amatőr Színház is megszűnt.

Tíz évvel ezelőtt azonban ismét feltűnt egy jó szervezőképességgel és kiváló rendezői vénával megáldott egyéniség, a bezdáni származású KULCSÁR BOSNYÁK

MÁRIA (aki civilben angoltanárnő – a szerk.). Az ő szervezése és irányítása révén vett újabb lendületet, és jutott el mára igen tekintélyes színvonalra az amatőr színjátszás Péterrévén. Vele és a Karinthy Frigyes Színjátszó Kör még három tagjával: KULCSÁR LAJossal, STANOJEV NÉMETH ANNAMÁRIÁVAL és DÓKA JÓZSEFFEL beszélgetve tekintettük át az elmúlt tíz év munkáját, eredményeit.

A NULLÁRÓL INDULTUNK

– A „régiek” kezdeményezésére hoztuk létre a színjátszó kört. A megalakuláson ott volt KULCSÁR LAJOS, DÓKA JÓZSEF, MUCSI BORBÁLA, RAB JÁNOS, RAB VIRÁG ÉVA, RAB SÁNDOR és ZSUZSANNA, CSASZNYI IMRE és MAGDOLNA, valamint HORVÁTH MÁRIA. A nulláról indultunk, mert a lelkesedésen kívül nem volt semmink. Ezért mindenki többféle feladatot is vállalt, szerepelt, de kellékes is, súgó is volt stb. – emlékezett az indulásra KULCSÁR BOSNYÁK MÁRIA, a Kör vezetője.

– A tanárnő a kezdettől fogva vállalta a rendezést, a jelenetek válogatását és végezte a szereposztást – folytatták az emlékezést a beszélgetőtársak. Idővel kialakult a végleges feladatkör a tagok között. Így a

díszleteket SOLYMOSI ÁGOSTON, CIROK NÁNDOR és TŰSKI ZOLTÁN, a jelmezeket MESTER RÓZSA készíti, sűgő SOLYMOSI MAGDOLNA, ügyelő MESTER BÉLA és GULYÁS MAGDOLNA, a zenei felelős STERBIK LÁSZLÓ.

– Három éven át csak rövid jelenetekből álló kabaréműsorokat készítettünk. Az első teljes estét betöltő előadásunk 2002-ben volt, amikor a *Nosztalgia fiú este Tóth Marival* című darabot vittük színre. Az előadás nagyon jó színpadi hátterét STANOJEV NÉMETH ANNAMÁRIA amatőr festőművész készítette, akárcsak valamennyi előadásunk plakátját is. Abban az évben Szabadkán tartották meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját. Mi először vettünk részt, ezzel a darabbal, és megkaptuk a Közösségteremtő Díjat – mondta BOSNYÁK MÁRIA.

A továbbiakban a beszélgetés résztvevői már közösen igyekeztek felidézni az emlékeket. Eszerint a következő évben bemutatásra került a *Rózsadomb* című zenés vígjátéka, igen szép sikert arattak vele vidéken is. Székelykevéen például hétszázan nézték meg az előadást. Ezután sorjázta évente az újabb bemutatók, a *Sárga cikló* című népszínmű, a *Menyasszonytánc* című zenés vígjáték, majd a *Kérők*, az *En és a kisöcsém...* Volt olyan évaduk, amikor kabaréműsort is készítettek: a *Próbálgatás lazítani!*, a *Futok a pénzem után* és a *Régi csibézek* címűt. Minden bemutatójukat 600-700 néző tekintette meg a faluban. Mivel a színháztermükbe csak feleannyian férnek be egyszerre, rendszerint szombaton és vasárnap is előadták a darabot.

A múlt évtizedben mindig csak zenés vígjátékokat tűztek műsorra. Emiatt a korábbi szemléken bírálat érte őket. A bírálók úgy ítélték meg, hogy ez a színész-csapat többre képes. Arra biztatták őket, hogy próbálják ki magukat valami másban is. Így esett az idén (a 2009-es évadban – a szerk.) a választás FRIEDRICH DÜRRENMATT *A fizikusok* című művére, amellyel részt vettek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIV. találkozásán. A rendezvény egyik legjobb előadása volt a péterréveieké. Megkapták érte a Garay Béla-díjat, DÓKA JÓZSEF pedig Möbius alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat érdemelte ki. Pedig nem ment könnyen a dráma betanulása. Eleinte mindenki visszautasítóan viszonyult hozzá. A próbák folyamán azonban megszerették a darabot a színészek. A közönség egy része is elutasította, és nem ment el a bemutatóra, mert úgy vélték, van elég dráma az életben, ezért inkább vidámságra vágnak. A szemlén azonban nagy átéléssel adták elő a darabot a szereplők, miközben egymást is csodálták kivételes teljesítményükért. Mint FARAGÓ ÁRPÁD írta, a szakmai zsűri is őszinte elismeréssel nyilatkozott róla. „Az emberi lélek legmélyére kell ásni az ilyen jellegű darabok rendezésekor, és a karinthysok ezt megtették” – vélekedett az egyik zsűritag. A Kör színjátszói tehát ez alkalommal bizonyították, hogy nemcsak a vidám zenés színdarabokban, hanem a nagyobb fajsúlyú művek rendezésében és előadásában is tudnak nagyot alkotni.

A Kör tagjai nemcsak az idejüket, hanem a korábbi szemléken is elismerésben részesültek. RAB SÁNDOR és MUCSI BORBÁLA a *Rózsadomb* című darabban nyújtott

alakításukért a legjobb mellékszereplő díjat érdemelték ki. VERMES JÁNOS a *Sárga cikló*ban meg az *En és a kisöcsém*ben játszott szerepéért kapott díjat. Ez utóbbi darabban Vermes János és Rab Sándor a legkomikusabb szerepek megformálásáért részesültek elismerésben.

A péterrévei műkedvelő színészek a 2009-es nyári szünetben sem pihentek. Az óbecsei Petőfi Sándor Kultúrkörrel közösen elkészítették BERTOLD BRECHT *Koldusoperáját*, amelyet (2009.) július 31-én, Óbecse főterén, a város napja tiszteletére rendezett ünnepség keretében mutattak be. A darabot két budapesti színész, TOPOLCSÁNYI LAURA és férje, BREGYÁN PÉTER, Jászai Mari-díjas művész rendezte, MILAN RUSS, a budapesti Szerb Színház igazgatója pedig a zenét szolgáltatta, és narrátorként működött közre.

GYERMEKSZÍNJÁTSZÓK, SZAVALÓK, MESEMONDÓK

A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör tízéves történetéhez tartozik, hogy egy gyermekszínjátszó csoport is működött a keretében. Bemutatta a *Koldus és királyfi* meg a *Fajankó* című előadást, valamint a *Nem mese ez, Évi* című jelenetet. Ez utóbbival az általános iskolások művészeti vetélkedőjén nívódíjat nyertek. Az egykori gyermekcsoportból verbuválódott a mai felnőtt színjátszók egy része.

A Körön belül ma is működik a szavalók meg a mesemondók csoportja mind a gyermekek, mind a felnőttek részére.

...

ÉVADZÁRÓ – KARINTHY-NAP

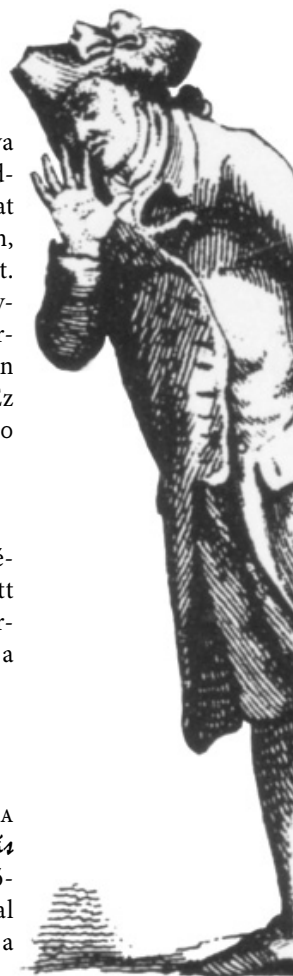
A Karinthy Frigyes Színjátszó Kör kezdettől fogva minden évben évadzárót tart a szereplők és családtagjaik, valamint a támogatók részére. Mivel a csapat tagjai sokszor részt vesznek különféle főtversenyeken, adódott az ötlet, hogy maguk is szervezhetnének egyet. Így tavaly, amikor megtartották az első Karinthy-napot, *Eszem a zúzát!* címmel zúzapörköltfőző versenyt is rendeztek. A sikeren felbuzdulva az idén (2009), a második Karinthy-napon megismételték. Ez alkalommal ötven csapat nevezett be, és összesen 300 kilogramm zúzát főztek meg.

...

Végül meg kell említeni, hogy a színjátszók tevékenységét igen sokan támogatják, így például között KISS ZOLTÁN fatelep-tulajdonos, az óbecsei önkormányzat KNÉZI PÉTER polgármesterrel az élén és a péterrévei helyi közösség is.

Búcsú Ottó

Kiegészítés: A 2010-es Találkozón CIROK ANITA Times, Imi felesége szerepéért Marth P. Ildikó *Kukás zura* című előadásban elnyerte a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczy Ibolya-díjat. A bohózzal megnyerték Apatin község különdíját. Az előadás a Találkozón óriási sikert aratott. (gém)

Péterrève, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozójanak házigazdája

Annak ellenére, hogy írott forrás csak a XI. századból maradt fenn, a civilizáció nyomai több ezer évre (i. e. 4300–3500-ra) nyúlnak vissza ezen a tájon.

A 60-as évek végén, a 70-es évek elején a Csík-patak partján végzett ásások újabb kőkori és bronzkori ve-remlakásokat, tárlóvermeket, agyagedényeket, pala- és kőszerszámokat hoztak a felszínre.

A későbbi korok feltárásai során Péterrève területén szarmata edényeket és fegyvereket találtak, melyeket az Óbecsei Múzeumban őriznek.

1092. (más források szerint 1093.) augusztus 25-én kelt az oklevél, mely a tihanyi bencés apátság birtokainak és jogainak számbavétele során említést tesz egy Péterrève nevű településről is, révvél a Tisza mellett („...Peterreus iuxta Tyza cum portu”)

A tatárjárás (1241–42) során a falu, a többi ez idő tájt lakott településhez hasonlóan, megsemmisült.

Zsigmond király 1412-ben BRANKOVICS GYÖRGY (Đurađ Branković) szerb despotának adományoz több várost és hűbéri birtokot, köztük Óbecsét, Perlezt, Kölpényt, Pacsért és Péterrévét is.

Brankovics nem sokkal később, 1440-ben elzalogosítja, aztán egyes források szerint 1422-ben, mások szerint pedig 1441-ben rokonának, BIRINYI PÁLNAK ajándékozza.

A mohácsi vész után, a falu elnéptelenedik. Magyar lakossága elmenekül, s helyükön a törökök elől észak felé húzódo szerbek telepednek meg.

Péterrévére 1698-ban települt jelentősebb számú szerb lakosság, 1702-ben pedig létrejött a Tisza menti határőrvidék, amely a XVIII. század derekáiig állt fenn.

1777 és 1780 közt épült a bizánci stílusú pravoszláv templom. Ikonosztázát 1792–93-ban a kor ismert festője, TEODOR ILIĆ ČEŠLJAR festette.

Mária Terézia a megszűnt határőrvidék helyén 1751-ben megszervezte a Tiszai koronakerületet, melyhez Petrovoszelló (Péterrève) is tartozott.

A Tiszai koronakerület megszervezését követően igen gyorsan megkezdődött a területek újratelepítése.

Az első nádtetőes katolikus templom 1772–73-ban, az új templom pedig 1805-ben épült meg, s mai is áll.

1703-ban Péterrévén megnyílt az első pravoszláv népiskola, míg az első magyar nyelvű katolikus iskola létesítését 1773-ra teszik.

1854-ben hatalmas tűzvész pusztított a faluban, melyben a templom is leégett. Nagy áldozatok és a hívek odaadó munkája árán sikerült újjáépíteni.

A falu 1846-ban mezővárosi rangra emelkedett, s 1870-ben sikerült megváltania magát a földesúri terhek alól.

A 1848-as szabadságharc eseményei nem kerültk el ezt a vidéket sem. Amikor 1849. januárjában Óbecsén át kivonult Bácskából a magyar sereg az érintett településéről, így Péterrévéről is, sokan menekültek Szegedre, Bajára, Szabadkára.

A XIX. század második felében, főképp a kiegyezést követő időszakban, a Monarchia államberendezkedése megszilárdult, az országon belüli viszonyok konszolidálódtak, s a jelentős gazdasági fellendülésnek köszönhetően a társadalmi élet számos területe korábban nem látott fejlődésnek indult.

A századfordulóra megépült a falu több, a településképet meghatározó épülete, köztük 1891-ben a zárda. Az első világháborút megelőző évtizedek a fejlődés, a gyarapodás időszakai voltak. Vasútvonal épült, postát, távirót, állomást kapott a falu, kiépült az állomás felé vezető fútca, két téglagyár és egy szikvízgyár is működött.

1925-ben megkezdődött a betelepítés. Péterrévére elsősorban likai telepések érkeztek, majd hercegovinai, montenegrói, dalmát és bosnyák „kolonisták”, mintegy 40 család.

A II. világháború és az azt követő időszak súlyos áldozatokkal járt.

A 40-es évek során a vasútállomás közelében két lakóház összekapcsolásával egy kápolnát létesítettek, melyet SZENT IMRE hercegről neveztek el. A 80-as évek derekán az eredeti épületet lebontották, s helyén új, korszerű kápolnát emeltek.

A XX. század hetvenes éveiben épült fel a helyi hívek munkájával és adakozásából a Mária mennybemeneteléről elnevezett kápolna, majd a 80-as évek során a mintegy 6 hektár területen elterülő kolostor, mely a gyógyító hatásáról ismert Szentkúttal együtt igazi kegyhellyé vált.

A faluban könyvtár, számos egyesület és sportklub működik. Jelentős sikerekkel büszkélkedik a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVI. Találkozójanak házigazdája, a Karinthy Frigyes Színjátszó Kör, mely a faluban évszázados múltra visszatekintő amatőr színjátszás hagyományait viszi tovább szép eredményekkel.

Beretka Ferenc

Otthon – Péterréve

A 2010-es évben a szilágyi általános iskola diákjai tanárai vezetésével fogalmazásokat, verseket, véleményezéseket és rajzokat küldtek a Súgónak. Minden velük kezdődött és most hála a péterrévei diákoknak és vezető tanáraiknak, a Samu Mihály Általános Iskolának, Beretka Ferenc igazgatónak és Bosnyák Máriának mindez folytatódhat. A naponta jelentkező Súgóban a péterrévei általános iskola diákjai vallanak szülőfalujukról fogalmazásban, versben és rajzban és megírják majd véleményüket a látottakról. És a Súgó lesi majd minden szavukat, reméljük, kedves Olvasó, Ön is.

AZ ÉN FALUM

Az én szülőföldem Péterréve, Bácska második legnagyobb faluja. Szép falu a Tisza partján, 7500 lakossal. Ez a szám még ma is sokat jelent, de ha tudjuk, hogy egykor 13000 lakója volt, akkor látható, hogy alaposan megfogytak a lakosok lélekszáma. Ez a tény sajnos Vajdaság sok falujára érvényes. Valamikor iskolánknak is 700-nál több tanulója volt, ma már csak 580 körül van. A kilencvenes években sok család elköltözött.

Nagyon szorgalmas emberek élnek itt, hiszen a lakosság zöme földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozik. Ezen belül jelentős a zöldségfélék termesztése, főleg az uborkatermesztésről híres messze földön. Emellett burgonyát, káposztát és paradicsomot is sokan termelnek, és az utóbbi években megsaporodott a fóliás növények termesztése. Néhány minifarm is épült a falunkban, ez főleg a tejtermelés miatt jelentős. Nagyon jó minőségű földek vannak Péterréve határában. Falumban van néhány nevezetes épület, amit szívesen megmutatunk az idelátogatóknak. A „nagy zárda” és a „kis zárda” épülete szemet gyönyörködtető, ma iskola és óvoda működik bennük. Szép még a Névkönyvtárnak helyet adó épület is, és a Mindszentek temploma, amely a közelmúltban ünnepelte a 200 éves évfordulóját. Élénk Péterréven a művelődési élet is, hiszen több művelődési kör is működik, és színjátszó csoport is. A gyerekek nagy része táncol vagy közreműködik valamelyik néptánc csoportban. Sajnos ezenkívül kevés a szórakozási lehetőség a fiatalok számára, néhány játszótér és focipálya nyújt alkalmat a játékokra és a kikapcsolódásra.

Nagyon szeretek itt élni, mert itt élnek a rokonaim és a barátaim. Szeretném, ha a jövőben fejlődne a falum és boldogabb lennének az itt élő emberek.

Gallusz Gábor
Samu Mihály Általános Iskola, 6/2

PÉTERRÉVE

Kicsi kis faluban, Péterréven élek,
Ott sok a fa, s a virágok szépek.
Péterréven van egy hatalmas folyó,
A neve Tisza, s benne fürdeni jó!

Péterréve egy szép falucska,
nyáron a házakra és az utakra süt a napocska.
A házak egymás mellett állnak,
az utakon autók járnak.

Van egy szép erdőnk a Tisza-parton lent,
melyben sok fa van, s rajta madárfészek fent.
Ősszel legszebb a falu, higgyétek el,
ha a verset elolvastátok, gyertek el!

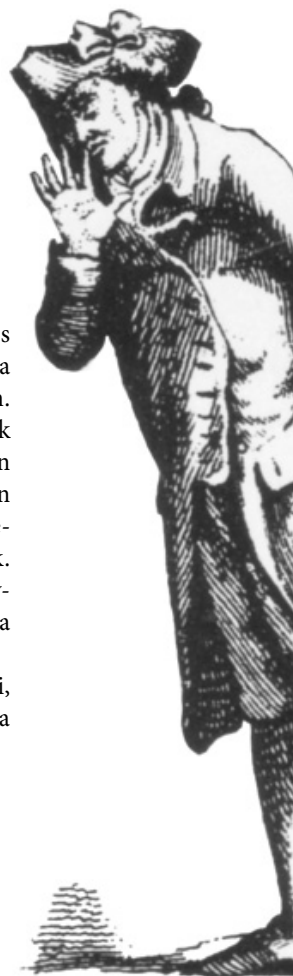
Krizsák Kornél
Samu Mihály Általános Iskola, 6/3

A FALUM

Az én falumat, ahol lakom, Péterrévének hívják.
Én becsei származású vagyok, de amikor négyéves voltam, akkor ideköltöztünk a faluba. Szeretem ezt a falut, mert itt nincs nagy forgalom, mint a városban. Az emberek ismerik egymást, és mindig számíthatunk egymásra. Ennek a falunak is, mint a legtöbbször, van iskolája, egészségháza. Mozi nincs a falunkban, de van színházunk, ami híres a péterrévei táncosairól, színészeiről, és ahol mindig telt házas előadásokat tartanak. A színház mellett én még szívesen látogatok a könyvtárunkat is. Szabadidőmben pedig nagyokat sétálok a töltesen vagy játszok a futballpályán.

Szeretem a falumat, mert itt sosem lehet unatkozni, de azért remélem, hogy bővül még egy játszótérrel a gyerekeknek.

Hartmann Krisztián
Samu Mihály Általános Iskola, 5/2

A XX. század színpadán

Az ünnepélyes megnyitó kiállítás – Fotókiállítás **A péterrévei színjátszás múltja és jelene (1919–2011)** címmel

A péterrévei közösség páratlanul masszív kulturális közösségnek látszik. Épphogy tavaszra forduló utcáin az új évszak köszönt, a művelődési otthonban az ide érkezőt az előző évszázad vizuális lenyomatai várják, könnyebb és nehezebb időszakokról egyaránt képet mutatnak, és egy sétára invitálnak szeretett és ismert arcok közé. Igen, itt ismerik a múltat, egymást, sőt ismerik még a gyermekkorának emlékfoslányaiba belecsöppenő tollforgatót is felmenői révén. A nézőtéren viszont mindenki csupán egy lélek a tömegeből. A nézőtéren, ami Péterrévén állítólag mindig tele van. Rab Jánossal, a fotók összegyűjtőjével néhány nappal a találkozó kezdete előtt beszélgettünk.

Mikor kezdtek gyűlni a színházi fényképek, relikviák?

– Akkor, amikor megtudtam, hogy nálunk rendezik a szemlét, múlt év novemberében. Az ötletet a *Jugoszláviai Magyar Színjátszás Almanachja* adta, amiben az 1919 és 1940 közötti időszakot foglalják össze. Ebből az összeállításból Péterréve kimaradt, feltehetőleg hely hiányában. A kiállítás egyik feladata egyébként az, hogy a vidékről érkező emberek megtudják, Péterrévén miért van mindig tele a nézőtér, akár a mieink, akár vidékiek lépnek föl.

És miért van mindig telt ház?

– Azért, mert nincs olyan család a faluban, amelyből valaki ne lett volna színész. Mutatok is egy képet, ezt a hölgyet biztosan ismeri – mutat János bácsi egy fekete hajú, egyenes tartású fiatal nőre az egyik csoportképen. **Hogyne ismerném... Ő a nagymamám. Ez a kép neki is megvolt.**

– Ez 1957-ből az *Idégyere, Rózsám!* Ezért mondtam, hogy mindenkinek a családjából van valaki, aki színpadon játszott. Az emberek tudják, hogy gyűjtöm a képeket, ezért szólnak, ilyenkor megyek, begyűjtöm, vagy elh hozzák, elküldik azokat. Azután megfejtjük, ki szerepel rajta, mikor készült a kép. Egy idő után ezek az arcok elkezdenek élni, felismerjük a rajta szereplőket. Ez nekem egyébként szakmai deformáció, napról napra arcokat nézek, bűnözőket regisztrálok, amire igen nagy szükség van. Most kezd egyébként komolyabbá válni a gyűjtés, ám mi sem tudjuk teljességükben, átfogóan bemutatni ezeket az értékeket.

Hány fotót láthatunk majd a kiállításon?

– Trianon és a második világháború között hozzatvölgelesen évi két előadása volt az akkori írásmód szerinti Petrovo Szelo társulatának. Eddig még nem

sikerült mindről fényképet szerezni. Voltak darabok a zárda rendezésében is, de részt vállaltak benne különböző egyletek és a tanítók is. Néhány száz fotóról beszélhetünk, de nem tudok pontos számot mondani.

Korábban is gyűjtött már fényképeket?

– Amikor hozzájutottam, inkább csak alkalmanként, azért, hogy megmaradjanak az emlékek. A nyolcvanas évek elején frissen alakult színjátszó csoportként előadást adtunk Óbecsén, a téren. Az akkori pártvezetésnek szemet szúrt az a zene, ami ott hallható volt, ezért kihágási bíró elé kerültünk. Akkoriban a péterrévei színház az óbecsei Vuk Karadžić Kultúrkörhöz tartozott, és az igazgatóság, kihasználva az alkalmat, minden létező magyar díszletet, plakátokat, tablót, képet, jelmezt – összesen három pótkocsival – kivitetett a szeméttelpre. Egyetlen szatyornyit sikerült megmenteni belőle.

Jelenthetnek a fényképek többet a gyűjtő, a látogató számára, mint néhány emlék?

– Mozgatórugóvá válnak, azt mutatják, hogy a nehéz időkben is kitartottak és dolgoztak a műkedvelők. Igaz, akkor nem is igazán volt más lehetőség, csak a színház. Találtunk olyan képeket, ahol az idén 89 éves LÉVAI BORISKA néni alig tízéves volt. Abból a generációból már csak ő él, és amikor nekiülünk beszélgetni, sakkozunk a nevekkkel és a szerepekkel, ki kicsoda a képeken. Ilyenkor Boriska néni úgy érzi, megfiatalodott. Már ezért megéri csinálni, újra megélni ezeket a történeteket.

Ön mikor kezdett játszani?

– Jómagam 1972-ben színjátszottam először, hatodik osztályban. 1981-től elkezdtem néptáncolni, és ezzel a táncos társasággal csináltunk egy kabarét. Konk István rendező elvállalta, hogy színpadra viszi velünk a *Naftalint*, amivel eljutottunk az abban az évben Magyarokánizsán tartott vajdasági szemlére. A színjátszó csoport felújítása után már nem igazán tudtam szerepeket vállalni, az én munkám nem engedi meg a hétvégi próbákat, föllépéseket, nem kérhetek meg mindig valakit, hogy helyettesítsen az ügyeleten.

A színház segít át azon, hogy ne rakodjanak le mélyen bennem a negatív munkahelyi élmények. Kidobni őket nem lehet, csak föl lehet hígítani. A horvát háború idején kezdtem el festeni is. A fényképezés a legdurvább valóságot rögzíti, de ez lehet egyben a legszebb része is a világnak. A festészet pihentet. Főként tájképeim vannak, ezen belül is leginkább a víz, a vízpart jellemző. A festés segít leginkább önmagamnak lenni, és a hit.

Ez a tárlat nem lesz teljes, nem lesz kész a Találkozóra, arra (is) szolgál, hogy fölhívja a fiatalok figyelmét, itt vagyunk, csináljuk, és e kiállítás után is lesz még min dolgozni.

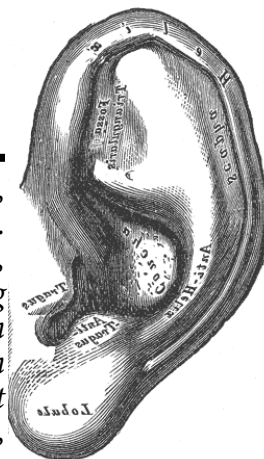

A nyitó előadás A házigazda a színpadon

A Karinthy Frigyes Színházi Körrel már szoltunk a *Súgó*ban, sőt, szoltak ők maguk is Bosnyák Mária személyében. Természetesen drukkolunk a *Találkozó* házigazdájának, a csoportnak, akiknek ezen a napon dupla (vagy még többszörös) izgalomban lehet részük. Mi is esne jobban erre az izgalomra, mint egy jó kis komédia, amelyben felszabadulhat minden felhalmozódott feszültség. Merthát a *Találkozó* nem tréfamester, de a péterrévei csoport bizony, hogy az!

A péterrévei Karinthy Frigyes Színházi Kör bemutatja

MARTH P. ILDIKÓ:
A RÁTÓTI CSIKÓTOJÁS (60')

Szereplők:

Széleslátóköri Főbíró (Ödön) – Mester Csaba

Rátarti Kata – Cirok Anita

Albíró – Vermes János

El-Eljegyző Szelecske – Solymosi Adrienn

Túlcsavartész – Rab Sándor

Darabokban Okos – Tüski Balázs

Zsengézszeni – Pátrik Attila

Szunnyadólángész – Gulyás Péter

Paranormális Feminim – Molnár Ibolya

Púderka – Molnár Ibolya

Japáni Málé Jóska – Zubcsik Gábor

Derengő Tóni – Zubcsik Gábor

Hóhehajtó – Szőnyi Szabolcs

Orvos – Szőnyi Szabolcs

Csupaész Csószmester – Cirok Nándor

Lehűltvelő Asszonyosság – Stanojev Német

Annamária

Bőhangú Menyecske – Pátrik Eszter

Betege Rebeka – Pátrik Eszter

Fülesné, született Süket Julianna Marcsa –

Mészáros Edit

Remegő Jolánka – Cirok Katalin

Kislány – Pátrik Aurélia

A rendező munkatársai:

Jelmezkesztő – Mester Rózsa, Gulyás

Magdolna

Súgó – Solymosi Magdolna

Díszletkesztő – Solymosi Ágoston, Tüski Zoltán,

Cirok Nándor, Vásár Tibor

Ügyelő – Mester Béla

Plakátraaj – Stanojev Német Annamária

Rendező: Bosnyák Mária

Az előadástól: Mi is az *A rátóti csikótojás*? A szerző, MARTH P. ILDIKÓ szerint népi komédia, de filozófia is. Az egyórás mű a népi humor gyöngyszeme. Az igen jól ismert történet feldúsított és aktualizált változata politikai köntösben. A szerző az emberi esendőség körül kalandozik. Csodálatos történet bemutatása, hisz a mű kulcskérdése, ki költi ki a csikótojást, azaz a tököt. NAGY ANDRÁS LÁSZLÓ, a Magyar Szín-Játékos Szövetség elnöke szerint az a legjobb a darabban, hogy minden falu ráismerhet a saját hülyéire.

Az előző évben bemutatott *Kukás guru* című darab sikerén felbuzdulva – amely a múlt évben, Szilágyiban pótszékes előadás volt – a csoport ismét egy Marth P. Ildikó-szöveget választott. A szerző maga is színházi csoportot vezet (NaNá amatőr színtársulat) a hajdúnánási Móricz Pál Művelődési Központban, ahol művelődésszervezőként dolgozik.

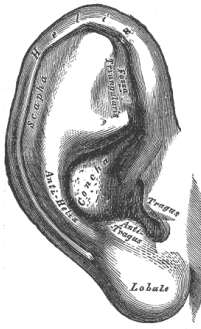

Hajdúnánáson járt iskolába és középiskolába, majd elvégzett egy évet Színház- és Filmművészeti Egyetemen. Először a hajdúnánási antológiában jelent meg írása, majd a debreceni Fecske című irodalmi havilapban publikálta verseit. Tanulmányait a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem magyar-népművelés szakán fejezte be. Színpadi művei – amelyeket saját csoportjában meg is rendezett – *Hol volt hol van (?) a rátóti csikótojás...*; *Kukás guru*; *Amerre a nap lejár*; *Zengőerdő*; *Hajdú rege*; *Pázmányos*. Darabjait Magyarországon és bátran állíthatjuk, Vajdaságban is előszeretettel választják a csoportok.

A színházi világnap üzenete

A Nemzetközi Színházi Intézet (ITI) bécsi közgyűlésének határozata alapján 1962 óta március 27-e a színház világnapja, amelyet idén 49. alkalommal ünnepeltek világszerte, és amelynek célja felhívni a figyelmet a színházművészet – és tágabb értelemben a kultúra – fontosságára, tisztelegjen a színészek, a színházi dolgozók előtt, és kérje a közönség szeretetét és támogatását.

1978-tól a világ valamennyi országában üzenettel köszöntik e napot. A színházi világnap üzenetét minden évben egy-egy neves színházi szakember, az idén JESSICA A. KAAHWA ugandai drámaíró, színész, rendező és kutató fogalmazta meg.

JESSICA A. KAAHWA DRÁMAÍRÓ, SZÍNÉSZ,
RENDEZŐ ÜZENETE – 2011

Ez a mostani ünnep jól tükrözi, hogy a színháznak milyen fontos szerepe lehet a közösségek felrázásában, a megosztottság felszámolásában.

Gondoltak-e már arra, hogy a színház milyen fontos lehet a béke és a népek közötti megbékélés megteremtésében? A nemzetek hatalmas összegeket fordítanak arra, hogy nyugalmat teremtsenek a világ konfliktusokkal terhelt zónáiban, de kevés figyelmet szentelnek a színháznak, ami valódi lehetőséget kínál az ellentétek feloldására. Hogyan lehet békét teremteni a Földön, ha az ehhez szükséges eszközöket főként elnyomó hatalmak biztosítják?

A félelemmel és gyanakvással átjárt lelkekbe finoman fészkeli be magát a színház, megváltoztatja az embert, az önmagáról kialakított képét, és választási lehetőségek sorát kínálja fel neki, és általa a közösségnek. A színház értelmet ad a mának, és megóv a bizonytalan jövőtől. A színház egyszerűen és közvetlenül foglalkozik társadalmi kérdésekkel. A színház olyan tapasztalatokat sűrít magába, amelyek lehetővé teszik, hogy túllépjünk az előítéleteken.

A színház szószólója és eszköze a közösség haladó gondolatainak, amelyeket védelmeznünk kell, ha vesztélybe kerülnek.

A békésebb jövő békés eszközöket igényel, olyanokat, amelyek hozzásegítenek az értékek felismeréséhez, megértéséhez. A színház egyetemes kifejezőmód, nyelv, amely a békesség és a megnyugvás üzenetét küldi.

A színház sok embert megmozgat, és ezáltal arra ösztönözi őket, hogy megváltoztassák korábbi felfogásukat, és ily módon megadja az esélyt, hogy az újra felfedezett tudás és valóság ismeretében döntsenek, válasszanak. Mint minden más művészeti forma, a színház is akkor prosperál, ha a mindennapi élet részeként a konfliktusok és a megbékélés égető kérdésével foglalkozik.

A társadalmi változás és fejlődés elősegítőjeként a színház jelen van a háborúktól dúlt területeken is, ahol krónikus szegénységtől és betegségektől szenvednek az ott élők. Számos sikeres történetet ismerünk, amelyek arról szólnak, hogyan mozgósította a színház a közvéleményt, hogyan segített abban, hogy a szenvedők öntudatra ébredjenek, és képesek legyenek feldolgozni traumáikat. Az olyan kulturális platformok, mint amilyen a Nemzetközi Színházi Intézet, amelynek célja „a népek közötti béke és barátság megerősítése”, már ennek nevében működnek.

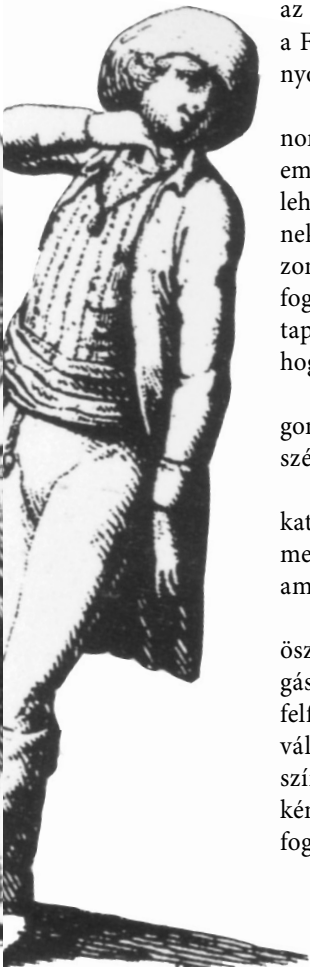
Milyen cinikus, ha egy olyan korban, mint a mienk, amelyben ismerjük a színház hatalmát, olyan erők biztosítsák a világ békét, amelyek fegyverekkel és bombákkal harcolnak. Hogyan is szolgálhatnak a megnyugvást az elidegenítés eszközei?

A Színházi Világnap alkalmából arra kérem Önöket, hogy gondolkozzanak el ezen a perspektíván, és máától kezdve tekintsek a színházat a párbeszéd, a társadalmi változások eszközének. Az Egyesült Nemzetek Szövetsége hatalmas összegeket fordít arra, hogy fenntartsa a békét a világban, pedig a színház olyan alternatíva lehetne, amely spontán, emberi, nem olyan költséges, de sokkal eredményesebb.

Bizonyára nem csak egyetlen válasz lehetséges arra, hogyan lehet harmóniát teremteni, de az biztos, hogy a színház ennek egyik hatásos eszköze.

Jessica A. Kaahwa

Jessica A. Kaahwa drámaíró, színész, rendező, kutató. Jelenleg az Ugandai Makerere Egyetem zene-tánc-dráma tanszékén docens, itt is végezte egyetemi tanulmányait. Dolgozott a Nigériai Rádió munkatársaként, 2001-ben színháztörténészként szerzett PhD fokozatot az Egyesült Államokban lévő University of Marylanden. Eddig tizenöt színdarabot, rádió- és tv-játékot írt, több drámáját maga rendezte, valamint színpadra állított klasszikus műveket is, többek között a *Lear királyt*, a *Kurázi mamát*. Jessica A. Kaahwa humanitárius tevékenységéről is nemzetközileg ismert és elismert személyiség, aki a konfliktustól terhelt zónákban a színház és a média eszközeivel segít az ott élőknek.

Szombaton a Találkozó színpadán

A színpadon a magyarkanizsai és a verbászi csoport

Mindenkinek szíves figyelmébe ajánljuk, hogy töltsse velünk a szombatot! Délután a magyarkanizsaiak *Pesti emberek* című előadása ad fel fogós kérdéseket, majd este a verbásziak képében érkeznek a Vásári komédiások. A nap jelmondata: kicsit szomorkás a hangulatom máma... Ámde kiderül...minden.

Április 2., 15,30 óra

A magyarkanizsai Ozoray Árpád Magyar Művelődési Egyesület Ifjúsági Színháztató csoportja bemutatja

MESTERHÁZI LAJOS
PESTI EMBEREK (150')
DRÁMA

Szereplők:

Mónika – Bús Anikó
Sándor – Kónya Róbert
László – Magosi Lóránd
Béla – Horvát Tamás
Tamás – Oláh Tamás
Gyula – Zsámboki Zsolt
András – Raffai Zoltán
Deske – Muhi László
A férj – Ágoston Róbert
Rikkancs – Katona Gábor
Pirike – Nagyabonyi Orsolya
Tizedes, nyilas I., félszemű árus, fiatal apa –
Karapándzsity Kristóf
Mama, cigányasszony – Raffai Ibolya
Tolcsi néni, fiatal anya, nép – Ábrahám Gréta
Titkáró I., fiatal anya, felszolgáló, rab, nép –
Szabó Nikoletta
Titkáró II., feketéző, pincérnő, virágárus, nép
– Bagi Anita
Ékszerész, rab, nép – Bicskei Kata
Utcagyerek – Nagy Karolina
Házmaster, anya, idős nő, nép – Oláh Dóra
Őr, nyilas II., nép – Tóth Gábor
Kislány, pincérnő, rab, nép – Zsámboki Tímea
Titkáró III., fiatal lány, rab, nép – Széll Réka
Fiatal lány, rab, nép – Antóci Dorottya
Festő, nép – Kanyó Fruzsina

A rendező munkatársai:

Fény és hangtechnika: Krályevácski Róbert,
Kiss Tamás

Rendező: Krályevácski Eszter

Az előadásról:

Létezik-e igaz barátság? Hihetünk-e abban, hogy a barát mindig biztos kőszikla, amire bátran támaszkodhatunk a bajban? És ha mégsem? Valóban törvényszerű, hogy aki magas beosztásba kerül, hatalommal bír, az elfelejti azokat, akikkel megosztotta fiatalságát, örömet, bánatát? Lehet-e embernek maradni, ha a világ embertelenné válik körülöttünk? Létezik-e igaz szerelem? Vagy képesek vagyunk azt félresöpörni, ha elveink, „nemes” célokba vetett hitünk úgy kívánja?

Noha MESTERHÁZI LAJOS egészen más céllal írta meg a darabot, a magyarkanizsai csoport mégis éppen ezen a drámán keresztül próbálja felvetni az ilyen és hasonló kérdéseket. Nyolc fiatal, nyolc „igaz barát” küzdelmét, vívódásait ismerheti meg a közönség a II. világháború idején és az azt követő években. De valóban csak róluk, csak azokról az időkről szól az előadás?

A csoport szándéka mindössze felvetni a kérdéseket, a nézőre bízzák, hogy megválaszolja azokat.

A szerzőről:

„Kísérleti cselekvés, mely valódi tettekre sarkall” – ebben az axiomatikus tömörségű mondatban fogalmaz programot színpada számára Mesterházi Lajos (1916. márc. 3. – 1979. ápr. 4.) Kossuth-díjas és többszörös József Attila-díjas magyar író. Dramaturgiája a modern színpad törekvéseit hasznosítja. Ezek a törekvések a polgári világ válságából születtek: eredetükben e válság közérzetét, világnézeti „dezillúziót” voltak hivatva kifejezni. A formák bomlása különben is a világkép bomlását követi. A jellemek és a drámai helyzetek jelképes, illetve illusztratív természetéből következik, hogy Mesterházi műve nem váltja ki az intellektuális megrendüléseknek a brechti dramaturgiában oly fontos folyamatát. Fontosabbá válnak az érzelmi motívumok, a dráma jól érzékeltet egyfajta „pesti életérzést”.

Április 2., 20 óra
*A verbázi Szirmai Károly Művelődési Egyesület
 bemutatja:*

BARANYI FERENC – MÓRICZ ZSIGMOND –
 HANS SACHS – ZILAHY LAJOS:
 VÁSÁRI KOMÉDIÁSOK (75')
komédia

Szereplők:

Deák – Bán Andor
 Szolga, csúnya asszony – Bajai Márta
 Lócsiszar, dinnyeecsősz – Nagy Tibor
 Vargáné, gazdasszony – Majlát Szűcs Tünde
 Varga, Máté Ferke – Fülöp Martin
 Pap, gazda – Robotka István
 Fruzsina, gazdáné – Robotka Angéla
 Vince, kántor, gazda – Dognár János
 Zsuzska, szép asszony – Stojisavljevic Vera
 Kukoricacsősz – Hercegovác Tamás

A rendező munkatársai:

Zene, technika – Vig Eduárd
 Sugók – Zsigmond Ilona, Rásztovác Hajnalka

Rendező:

Robotka István

Az előadásról:

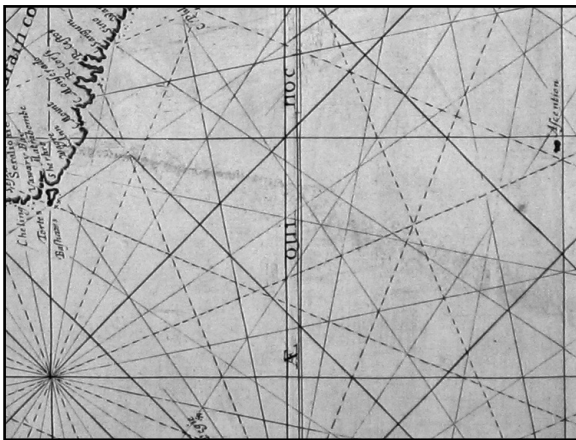
Komédia szünet nélkül. A Vásári komédiások több egyfelvonásos jelenetből áll össze, amelyek a néphagyományokból táplálkozó vidám rövid történetek. A deák – az egyik szereplő – a konferanszié, ő fogja kézen a nézőt és vezeti át egyik komikus helyzetből a másikba, így teremt megfelelő hangulatot, és készíti elő a színpadot a szereplőknek. Majd következnek a pikáns, mulatságos, verseken alapuló jelenetek, amelyek a régi időköt idézik.

Péterrève

Péterrève a Tisza folyó mentén húzódik. Történelmétekéntve igen régi település.

Ma még sok régi építésű vályogház van a faluban, de újabbak is épülnek. Zömmel magyarok lakják, de vannak szerb és roma lakosok is. Legtöbbször földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkoznak, de akad néhány kisiparos is, mint például kosárfonó, kovács, cipész, papucsos, szűcs stb. Ők még több-kevesebb sikerrel igyekeznek megtartani a régi foglalkozásukat. Falunkban téglagyár is üzemel, amely már régóta ismert jó minőségű téglájáról. Régebben a halászat is virágzott, de mára már csak kevesen űzik ezt a szakmát. Itt kell megemlíteni, hogy közlekedik a Tiszánál egy komp is, amely a bánáti részre szállítja a lakosokat. Sok embernek van ott szántóföldje, gyümölcsöse és legelője. A falu határában igen jó minőségű termőföldek vannak, amelyek kiválóak a mezőgazdasági termeléshez. Több évig az uborka termesztéséről volt híres a falu. Ennek keretében szervezik minden évben az Uborkanapok elnevezésű rendezvényt. Ilyenkor lépnek színre a művelődési egyesületek táncsoportjai színes műsoraikkal. Főleg gyermekjátékokat és néptáncot táncolnak. De a humor is helyet kap ezeken a rendezvényeken, hiszen működik egy amatőr színjátszó csoport is. Ők nagyon népszerűek a falu lakossága körében.

A falu központjában van az iskola épülete, ahol elsőtől nyolcadikig tanulnak a gyerekek. A régi iskola épületével szemben helyezkedik el a katolikus Mindenszentek temploma. Ez mellett még van egy Szent Imréről elnevezett templomunk és egy pravoszláv templom is. A falu egyes részeit különböző névvel illetik: pl. Makádi, Savóhegy, Antalfalva, Kismohol és Vásártér. A falu bejáratánál Becse felől öreg tölgyfák köszöntik az erre járókat.

Nekem tetszik a falusi élet, szeretek itt élni, mert itt élnék a szüleim és nagyszüleim is.

Kiss Zsófia
Samu Mihály Általános Iskola, 6/3

A falum

A falum neve Péterrève. Bácskában van, Becse község területéhez tartozik.

Utcái párhuzamosak, ezt azért szeretem, mert nehéz benne eltévedni. Az utcákon kevés az ismeretlen ember, itt szinte mindenki ismer mindenkit. A lakosság nagy része földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozik, közéjük tartozik az én családom is. Tavasztól egészen őszig nagy a forgalom, mezőgazdasági gépek közlekednek az utcákon. Van a falunak nyugalmas része is, a Tisza-part, amit én nagyon kedvelek. Ezen a helyen gyönyörű a táj, tiszta a levegő, madáracsicsergéstől zeng az erdő. Szabadidejünkben az emberek itt sétálgatnak, futnak, kerékpároznak. Én a nagyapámmal horgászni járok a Tiszára. A közelben lévő futballpályán pedig a barátaimmal nagyokat focizunk, amikor szép az idő, ez nekem az igazi kikapcsolódás.

Számomra nagyon fontos a falum, én itt jól érzem magam, ideköt a családom, és semmi pénzért el nem költöznék máshová.

Solymosi Kornél
Samu Mihály Általános Iskola, 5/2

Péterrève

*Péterrève a lakóhelyem,
Itt éledegem életem.
Szeretem e kicsiny falut,
mert minden út ide fut.*

*Tisza partján van a házunk,
suliba mi onnan járunk.
Minden reggel az iskola vár,
ahová a sok gyerek nem szívesen jár.*

*A könyvtárunk szép és tágas,
ott sok könyvet megtalálhatsz.
Most újul fel, megszépül,
még az idén elkészül.*

*Templomunk már kétszáz éves,
hívő közösségünk népes.
Ide jár a falu apraja-nagyja,
a misét a papunk tartja.*

*A színház is fontos hely,
ott a sok gyerek örömmre lel.
Táncolnak és szavalnak,
minket szórakoztatnak.*

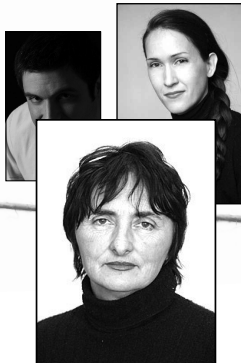
Hegedűs Csongor
Samu Mihály Általános Iskola, 7/3

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Ágoston Pribilla Valéria

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. HORVÁTH EMMA, SEBESTYÉN TIBOR és BAMBACH RÓBERT csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképzőköriében PETER HANDKE, DÉRY TIBOR darabjait viszik színre, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé THORTON WILDER *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet SZILÁGYI LÁSZLÓ, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabban vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben BAMBACH RÓBERT rendezésében játszott TENNESSEE WILLIAMS *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és ÁROKSZÁLLÁSI LÁSZLÓ is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, ÖRKÉNY ISTVÁN *Macskajátékában*, ahol Egerke szerepét alakította. De említhetnénk még a PETER WEISS *Mockinpott úr kinyjai és megyőgyíttatása* című szatírjában, KOPIT *Saj, apu, szegény apu!* című művében, a BERNARD SHAW *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangvallató* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszhetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint BESZÉDES ISTVÁN, VEREBES ERNŐ, HERNYÁK GYÖRGY, BAKOS ÁRPÁD. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhetnek létre, mint *A szegény cigánia* és *Szélkirály* című táncjáték, a *Rozsdaszínország aránya* című előadás és így tovább. Társulata elnyerte szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

Jelenleg a szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyettese.

A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó állandó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínjátszók fesztiválján is tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadó-művészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatók alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

Forrás: *Hét Nap*, XIV. évf. (2007. február 28.) 9. szám, 33.

Hét Nap, XIV. évf. (2007. május 23.) 21. szám

Faragó Árpád: *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*. Zenta, 2007, Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália

Brestyánszki Boros Rozália a 2007-es évben csatlakozott a *Találkozó* szakmai zsűrijéhez. A csoportok, ahogy ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA személyében is, egy rendkívül nyitott, (és ha fogalmazhatunk ilyen egyszerű szóval) segítőkész zsűritagot ismerhettek meg.

Brestyánszki Rozália 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatoknak is. Angol, német és szerb nyelvből fordít.

2000-ben a zürichi *Theater Spektakel* nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A Tel Aviv-i kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhelymunkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A 2009-es Vajdasági Amatőr Színházi Fesztiválon a szakzsűri tagja. A műkedvelőkkel 2007-ben nem csak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda állandó tanára volt a pszichodráma/önismeret és a dramaturgia témakörben.

Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész sáruja* című darabot (2003. Publikálva: www.zetna.org.yu), *A károhatonák még nem jöttek vissza* című szövegkönyvet (amely GION NÁNDOR azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői MEZEI ZOLTÁN, PÁLFI ERVIN, SZÓKE ATTILA), valamint a *Decenium* című összefoglaló munkát (amelyik a szabadkai magyar színjátszás legutóbbi tíz évét dolgozza fel és a Forum gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab (parafrázis J. Cain

A postás mindig kétszer eszenget c. regénye nyomán). *Csörte – avagy a kommunikáció diadala*, amelyet a Békéscsabán megrendezett Magyar Drámaíróversenyen mutattak be (2010. Rendező: FEKETE PÉTER).

2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

Jelentősebb dramaturgiai munkái:

- 2003-ban Masteroff-Kander-Ebb: *Cabaret* (Népszínház, Szabadka),
- 2004-ben David Harrower: *Kés a tyúkhán* (Népszínház, Szabadka),
- 2005-ben *Futó por* – dráma Kosztolányi műveiből, életrajzaiból, naplójából (Népszínház – Soltis Lajos Stúdió, Szabadka),
- 2006-ban Csáth Géza-Fekete Péter: *Emma* (Népszínház, Szabadka),
- 2009 Háy János: *A Gézagyerek*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 01. 28-án. Rendező: Bérczes László,
- 2009 Kiss Csaba: *Veszedelemes viszonyok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 02. 08-án, rendező: Puskás Zoltán,
- 2011 Updike: *Eastwicki boszorkányok*. Bemutató: szabadkai Népszínház, 2011. 01. 19, rendező: Hernyák György.

Akik minden előadást megnéznék

A XIII. Találkozó szakmai zsűrije

Kőrösi István

1977-ben született Torontálvásárhelyen (Debelyacsa). Pancsován fejezte a középiskolát, számítástechnika szakon. 1999-ben felvételizett az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, ahol HERNYÁK GYÖRGY és LÁSZLÓ SÁNDOR osztályába került. 2003 óta az Újvidéki Színház színművésze. Fontosabb szerepei között említhetjük a következőket: Walter (Dermot-Rado-Ragni: *Hair*), (PÁC, HAMVAS BÉLA *Karnevál* című regénye nyomán), Tamás (VÉGEL LÁSZLÓ: *Judit*), Paul (LUBOMIR FELDEK: *A rózsaszínű halál*), VEE LOVELL (HORACE MCCOY: *A lovakat lelövik, ugye?*), Pongrácz (VEREBES ERNŐ: *Teremtőhadjárata*), Medvegyenko (CSEHOV: *Sirály*), Rozanov (MATEI VIȘNIEC: *A kommunizmus története...*), Bernard Marx (NAGY V.-VÁRKONYI M.: *Szép új világ*), Báró (GORKIJ: *Éjjeli menedékhely*), Brad Majors (RICHARD O'BRIAN: *Rocky Horror Show*),

Férfi (*San a Balkanu*) – Balkan-novi pokret, Garry Lejeune – Roger Tramplemain (MICHAEL FRAYN: *Még egyszer hátulról*), Philinte (MOLIÉRE: *A mizantrop*) Játszott a budapesti Musical Színház *Sehyll és Hyde* című produkciójában (Simon Stride szerepében, rendezte: MOLNÁR LÁSZLÓ)

A Színes Szilánkok Diákszínpadán megrendezte Mrožek *Özvegyek* című darabját, amely az 51. Becsei Nyári Játékokon (2008) a következő díjakat érdemelte ki: legjobb rendezés, legjobb színpadi mozgás, legjobb férfi főszerep.

Kőrösi István harmadszor vesz részt a szakmai zsűrizésben. Mindenképp fontos volt, hogy Újvidékről is csatlakozzon egy művész a szakmai munkához, és az, hogy egy fiatal színművészt sikerüljön megnyerni az ügynek.

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Beszédes István

Mint szerkesztő, mint könyvtervező, mint tördelő-szerkesztő, ráadásul mint alkotó a könyvszakma jeles képviselője érdekes és értelmes kezdeményezésként értékelte a *Súgót*, és ezért – meg talán azért mert ő a Dumás és minden helyzetben lehet rá számítani – sokmindenben segített a színlap néha színtelen szerkesztőinek. Ő tervezte a *Súgó* fedlapját és belső arculatát, valamint szintén az ő alkotása az illusztrációkkal teli, izgalmas megoldású programfüzet, melyet minden *Találkozón* láthtunk forgolódni, izgelődni-mozgolódni a közönség kezei közt.

Beszédes István, ahogyan az irodalmi lexikonok számon tartják, költő, szerkesztő. 1961. szeptember 12-én született Zentán. Szabadkán művelődésszervezői képesítést nyert. 1989 és 1991 között az *Új*

Symposion fő- és felelős szerkesztője, 1991 és 1994 között Hódmezővásárhelyen a *Vásárhely és Vidéke* című napilap szerkesztője, majd a *Képes Újság* rovat-szerkesztője (1996-) és az *Úzenet* folyóirat szerkesztőségének tagja (1998-). 1999-ben megalapítja a *zEtna* elektronikus folyóiratot és kiadót, amely a kortárs irodalom szövegeinek találkozási tér-helye.

Alkotásai közül mindösszesen néhányat sorolnánk itt fel. Verseskötetek: *Kívánja-e a pirosát?* (1988), *Égvízi sító, déli tükrök* (1997), *Messziről Andromeda* (2007), *Naphitörés* (2008). Műfordítások: Boško Krstić: *Vízöntő* (Virág Piroskával), *Citadella.doc* – Három négykezes, Horváth Ottó: *Olmóba menet* (2010), Boško Krstić: *Az azúr örvönek legendája* (2011). Színművek: *Rozsdaszín ország aranya* (2003), *Szalmakalap száll...* (2004), *Gábor és Gabriella* (2006), *Szardínia* (2009).

Díjak: Sinkó-díj (Bozsik Péterrel, 1989), Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (1995), József Attila-díj (2011).

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Sagmeister Laura

A festőművész 1969. október 8-án született Szabadkán, jelenleg Magyarkanizsán él. SERGEJ JOVANOVIĆ belgrádi festőművész magániskolájába járt. Az Újvidéki Egyetem Művészeti Akadémiájának festészeti szakán JOVAN RAKIŽIĆ professzor tanítványaként végzett (1999). A Pécsi Tudományegyetemen doktori képzésen vett részt KESERŰ ILONA témavezető osztályában 2000-től. Egyetemi évei és pályájának indulása egybeesett a Jugoszláviában lezajlott politikai változásokkal, háborúval, mindez művészetében is nyomott hagyott és időnként alkotásain is láthatóvá válik. NINKOV KOVACSEV OLGA, aki már több kiállítását is rendezte, ezt így fogalmazta meg: „Képei, mint egy (rém)álom – (rém)látomás kiélesedett foltjai, inkább éreztetnek, láttatnak érzéseket, embereket, megtörtént és meg nem történt dolgokat. Ezekben kuszán ötvöződnek a mindennapi élet darabkái a helyhez kötött múlt mozzanataival. A 90-es évek elején és első felében, amikor még minden olyan hihetetlennek tűnt, az emberek pedig kutyául érezték magukat, Laura képein végigvonul egy szellemileg megbolydult kutya, amelyből időnként farkas, időnként pedig naivan mosolygó beteg állat lesz. Helyenként megjelenik a történelem őrzője, lendületben levő kereke is, hol biciklikereként, hol meg biciklisták egész csapataként. Ez utóbbiban persze az »el innen« akarás is benne van, a szabadság, a mozgás vágya, de a vidék jellegzetes közlekedési eszköze iránti ragaszkodás is. Ragaszkodás az idevalósi egyszerű emberek, szokásaik és utcáik iránt.” Legutóbbi képein egy sajátos belső világot ábrázol, érzelmeket, az emberekhez, a természethez közeli élményeket, emlékeket elevenít fel. Képeinek az alapja a rajz, kevés színt használ, a feketén kívül elsősorban a meleg színeket – a rózsaszín árnyalatokat.

Számos kiállítása volt már többek között Szabadkán, Zentán, Antwerpenben, Zalaegerszegen, Zágrábban, Baján.

Művészetéről így vallott a 2011. március 28-án a Magyar Szó *Üvegolyó* című mellékletében megjelent, vele készült interjúban: „Megrajzolni egy testet vagy az árnyékát egy negyedik dimenzióban, azaz, hogy ne úgy jelenjen meg, mint a valóságban. Nálam ki vannak tértítve a testek úgy, hogy minden oldalról látszódnak. De ezeket csak egy ún. tér nélküli térben tudod létrehozni. A térképeimen is lehetett ezzel játszani. A felülnézetből kiterített világba oldalnézetből is látható embereket vagy fákat rajzolok bele. Ez ad neki egy furcsa csavart, egy furcsa térbeli hatást, hogy minden attól függ, honnan nézed.”

Antal László

1984. június 6-án született Szabadkán. Az általános iskola és a gimnázium befejeztével, 2003-ban, az Újvidéki Művészeti Akadémia Vizuális Kommunikáció szakára iratkozik. Részt vett több közös tárlaton, plakátjaival, illusztrációival, és festményeivel. 2007-ben diplomált *Mese amely rosszul végződik* című animációs filmjével, majd ezt követően ugyanebben az intézményben írta be a mesterképzést.

Több könyvet is illusztrált az Újvidéki Tankönyvkiadónak. Plakátokat készít a szabadkai Kosztolányi Dezső Színháznak, a szabadkai városi könyvtárnak, az újvidéki Művészeti Akadémia előadásaira, és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség számára is!

Önálló tárlatok:

- Da Galéria, 2006., Újvidék
- Galéria Grafički Kolektiv, 2007., Belgrád.

Díjak, elismerések:

- A 43. Zlatno Pero, és a 8. Nemzetközi illusztrációs biennále első helyezése (Grand Prix), 2005, Belgrád
- A 9. Nemzetközi vízalatti filmek fesztiváljának plakáttervére az első díjat kapta, 2005., Belgrád
- SOSzanie First International Social Poster Competition, különdíjazottja, 2006., Moszkva, Oroszország.

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátók XVI. Találkozójának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.
Tördelőszerkesztő, dizájn és felületterv: Beszédes István.
Lektor: Kaszás Angéla

Folyamatos segítség és háttér munka:
Halasi Mónika, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Attila, Nagy Abonyi Sonja, Novák Ferenc, Tóth Georgina.
Szerkesztők és szerzők: Gondi Martina, Máriás Endre, Sutus Áron, Bózsó Izabella, Pál Zsófia.